

Sygn. akt OS 10/2019

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodniczący: r.pr. Paweł Strzelec

Sędziowie: r.pr. Anna Jakubowska-Rybczyńska - sprawozdawca
r.pr. Jerzy Piskorski

Protokolant: aplikant radcowski – Barbara Olech

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) r. sprawy ze skargi (...) na postępowanie radcy prawnego (...) na skutek odwołania z dnia (...) r. - wniesionego w dniu (...) r. - od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r., sygn. akt RD-(...) o odmowie wszczęcia dochodzenia wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego

postanawia:

1. na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 2115 ze zm.) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie o umorzeniu dochodzenia wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego;
2. kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Lublinie.

Przewodniczący:

Członkowie:

Paweł Strzelec

Anna Jakubowska-Rybczyńska Jerzy Piskorski

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu jawnym w dniu (...) roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie rozpoznał sprawę ze skargi Pani (...) na postępowanie radcy prawnego (...) na skutek odwołania – datowanego na dzień (...) roku, wniesionego do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w dniu (...) roku – od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) roku, sygn. akt RD (...) o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie ustalił, co następuje:

W dniu (...) roku do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga Pani (...) – zatytułowana jako wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego – dotycząca postępowania radcy prawnego (...). W uzasadnieniu pisma Skarżąca wyjaśniła: „R.

pr. (...) prowadzi/ sprawę rozwodową (...) w (...) I C (...) o rozwód z mojego powództwa. Na rozprawie w dn. (...)r. Pani Radczynie zachowywała się na Sali rozpraw wobec mnie agresywnie i prowokacyjnie, co obrazuje nagranie z tej rozprawy. Pani Radczynie pozwalała sobie na komentarze pod moim adresem w stylu: żal mi pani, krzyczała na mnie i aż moja adwokatka zwracała uwagę pani (...), bo Sąd nie reagował na zachowania Pani Radczynie". W dalszej kolejności odnosząc się do wspomnianego pisma radcy prawnego (...) do Sądu Apelacyjnego w (...) Skarżąca podkreśliła, że niedopuszczalnym jest, by radca prawny posługiwał się słownictwem „szkalującym” Skarżącą, iż pokrzywdziła dziecko w związku z popełnieniem przestępstwa z art. 207 k.k., gdyż nie zapadł dotychczas wobec niej żaden wyrok na podstawie powołanego przepisu. W skardze Skarżąca podkreśliła także, że niedopuszczalne według niej jest formułowanie przez radcę prawnego wypowiedzi, iż reakcja Skarżącej na widzenia z synem wzbudza ogromne wątpliwości co do jej stanu zdrowia psychicznego, w sytuacji gdy z treści przywołanej przez Skarżącą opinii psychiatrycznej – której kopia została załączona do skargi - wynika, iż jest zdrowa psychicznie. Skarżącą podsumowała, że postawa radcy prawnego (...) prezentowana na sali sądowej, jak i w piśmie, jakim posłużyła się w procesie sądowym ma na celu zdyskredytowanie osoby Skarżącej w procesie, eskaluje konflikt małżeński i zachowanie to powinno spotkać się z reakcją organów samorządu.

W odpowiedzi na skargę radca prawny (...) – w piśmie z dnia (...) roku – wyjaśniła, że na mocy udzielonego jej pełnomocnictwa została ustanowiona pełnomocnikiem Pana (...) w związku z zainicjowaniem przez Skarżącą postępowania rozwodowego przed Sądem Okręgowym w (...) toczącego się pod sygn. akt I C (...). Radca prawny (...) podkreśliła, że w piśmie procesowym stanowiącym odpowiedź na pozew wyraziła stanowisko procesowe zgodne z wolą swojego mocodawcy. W powyższej sprawie Sąd zadecydował o ustaleniu miejsca pobytu małoletniego (...), ustalił obowiązek alimentacyjny wobec małoletniego oraz uregulował formę kontaktów z drugim rodzicem w ramach postępowania zabezpieczającego. Radca prawny (...) podkreśliła, że wszystkie wspomniane rozstrzygnięcia były sprzeczne z żądaniami Skarżącej, natomiast wszelkie kierowane obecnie wobec niej przez Skarżącą zarzuty dotyczące rzekomej nieetycznej postawy w toku postępowania w ocenie radcy prawnego nie mają odzwierciedlenia zarówno w treści sporządzanych przez nią pism, jak i sposobie zachowania na rozprawie, o czym świadczy protokół rozprawy, który został załączony przez radcę prawnego do pisma wraz z dokumentacją dotyczącą postępowania (sygn. akt I C (...)).

Następnie, pismem datowanym na (...) roku (data wpływu do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (...) roku), zatytułowanym „wniosek dowodowy do skargi na r. pr. (...)” Skarżąca poinformowała, że radca prawny (...) nadal w jej ocenie narusza prawo i podejmuje wobec niej nieetyczne i bezprawne działania polegające na składaniu „fałszywych” zawiadomień do komornika w (...) dotyczących niepłacenia przez Skarżącą alimentów, czym naraża ją na stres i wstyd. Wobec powyższego, Skarżąca wniosła dodatkowo o wszczęcie wobec radcy prawnego (...) postępowania dyscyplinarnego także w zakresie składania w jej ocenie „fałszywych” wniosków egzekucyjnych oraz egzekwowania nienależnych kwot.

W odpowiedzi na wspomniane powyżej pismo Skarżącej, radca prawny (...), pismem datowanym na (...) roku, wyjaśniła, że jednym z elementów postępowania w sprawie rozwodowej było zabezpieczenie roszczeń alimentacyjnych na rzecz małoletniego syna stron (...), co znalazło odzwierciedlenie w postanowieniu Sądu z dnia (...) roku, którym ustalono zakres obowiązku alimentacyjnego matki wobec małoletniego syna w związku z zabezpieczeniem miejsca pobytu małoletniego przy ojcu. W konsekwencji powyższego radca prawny (...) wyjaśniła, że wystąpiła wnioskiem z dnia (...) roku do komornika właściwego miejscowo celem wyegzekwowania należnych małoletniemu alimentów, który wszczął

postępowanie a na dzień sporządzania przez radcę prawnego pisma postępowanie to było nadal w toku. Radca prawny (...) wyjaśniła, że w swych działaniach nie widzi jakichkolwiek niedopatrzeń lub nadużyć, a wszczęcie przez komornika postępowania egzekucyjnego potwierdziło, iż istniały ku temu powody.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem z dnia (...) roku, sygn. akt RD (...), odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie uznając, że analiza treści skargi, stanowiska radcy prawnego złożonego na piśmie oraz dokumentów nie pozwalała stwierdzić, że radca prawny (...) dopuściła się przewinienia dyscyplinarnego naruszając przepisy Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, czy też ustawy o radcach prawnych. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie ustalając stan faktyczny sprawy podkreślił, że w ocenie Skarżącej radca prawny (...) działając w imieniu (...) na rozprawie w dniu (...) roku w (...) w sprawie o sygn. akt I C (...) miała w ocenie Skarżącej zachowywać się agresywnie i arogancko wobec niej. Ponadto, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zwrócił uwagę, iż Skarżąca odwołała się do pisma radcy prawnego skierowanego do Sądu Apelacyjnego w (...) podkreślając, że w piśmie tym radca prawny (...) zdaniem Skarżącej posługiwała się słownictwem szkalującym Skarżącą, w którym to radca prawny wskazała, że Skarżąca pokrzywdziła dziecko przestępstwem z art. 207 k.k., podczas gdy nie zapadł jeszcze żaden wyrok w tej sprawie oraz że reakcja Skarżącej na widzenia z synem wzbudziła ogromne wątpliwości co do jej stanu zdrowia psychicznego, w sytuacji gdy istnieje opinia psychiatryczna w sprawie o znęcanie się, z której wynika, iż Skarżąca jest zdrowa psychicznie, a jedynie została narażona na stresujące wydarzenia. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zwrócił uwagę, że w uzupełnieniu do skargi Pani (...) dodała, iż radca prawny (...) „nie tylko składa fałszywe wnioski egzekucyjne ale i egzekwuje komorniczo – nie należne kwoty. [...] egzekwuje także dodatkowo wbrew orzeczeniu sądowemu kwotę 202,74 zł za listopad 2018 i jeszcze każe sobie za to płacić. I nie chce wycofać wniosku o egzekucję”. W dalszej części Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie podkreślił, że w odpowiedzi na skargę radca prawny (...) oświadczyła, iż zarzuty podniesione przez Skarżącą są bezpodstawne.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie podkreślił, że kwestie dotyczące podstaw prawnych działań podejmowanych przez radcę prawnego to kwestie prawne dotyczące stosowania przepisów prawa i ich interpretacji, i nie można z tego wywodzić podstaw odpowiedzialności dyscyplinarnej dla radcy prawnego, który ma prawo prezentować – w imieniu reprezentowanej przez siebie strony i w jej interesie – określone stanowisko w tym zakresie, tymczasem Pan (...) będący mocodawcą radcy prawnego (...) nie podniósł żadnych zarzutów co do sposobu jego reprezentowania przez radcę prawnego. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zauważył, że ocena prawidłowości tego stanowiska wykracza poza kompetencje organów dyscyplinarnych, dlatego w jego ocenie brak było podstaw do przyjęcia odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego (...) wobec niespełnienia przez nią czynu wypełniającego znamiona przewinienia dyscyplinarnego.

Od powyższego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) roku o odmowie wszczęcia dochodzenia Skarżąca, pismem datowanym na dzień (...) roku – wniesionym do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie dnia (...) roku - wniosła odwołanie. W jego uzasadnieniu Skarżąca wniosła o odsłuchanie dołączonej do odwołania płyty zawierającej nagranie z przebiegu rozprawy z dnia (...) roku przed Sądem Okręgowym w Kielcach w sprawie o sygn. akt I C (...) wskazując, że podczas rozprawy radca prawny (...) „podnosiła głos, atakowała mnie, nie

umiała się zachować na sali, była złośliwa wobec mnie. Nie kierowała się dobrem dziecka tylko dobrem swojego klienta (...)". Skarżąca podkreśliła, że radca prawny (...) na sali sądowej użyła wobec niej słów: „*żal mi pani*” (01:03:06), na co pełnomocnik Skarżącej zwróciła sądowi uwagę na te słowa (01:03:16), a następnie radca prawny (...) temu zaprzeczyła wyjaśniając: „*nie powiedziałam takiego słowa*” (01:03:22). W odwołaniu Skarżąca po raz ponowny podkreśliła, że radca prawny (...) dopuszcza się pomówień twierdząc w pismach, że Skarżąca jest chora psychicznie, wymienia wiadomości SMS ze swym mocodawcą broniąc Skarżącej kontaktu z dzieckiem. Ponadto, Skarżąca zakwestionowała zarówno zasadność, jak i sposób prowadzenia przez radcę prawnego (...) postępowania przed komornikiem w związku z wyegzekwowaniem od Skarżącej alimentów, jak też zarzuciła radcy prawnemu „chęć wyeliminowania” Skarżącej z życia dziecka występując o całkowity zakaz kontaktów z dzieckiem. Końcowo Skarżąca wniosła o przeprowadzenie ponownej analizy zachowania radcy prawnego (...).

W trakcie posiedzenia przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) roku Skarżąca podtrzymała, iż nie zgadza się z rozstrzygnięciem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, powtarzając dotychczas prezentowane w pismach stanowisko. Uzupełniająco – w zakresie wszczętego postępowania egzekucyjnego – Skarżąca dodała, iż nie zapłaciła za połowę listopada 2018 roku, gdyż taką radę uzyskała od reprezentującego ją pełnomocnika, a opóźnienie wyniosło około dwóch tygodni.

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie, a ściślej zarzuty w nim sformułowane nie zasługują na uwzględnienie.

Materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje, iż nie istnieją obiektywne podstawy uzasadniające wszczęcie dochodzenia w sprawie ze skargi (...) na postępowanie radcy prawnego (...). W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie radca prawny (...) dopuściła się przewinienia dyscyplinarnego. W konsekwencji powyższego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie przyjął i podzielił w całości ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie poczynione w toku przeprowadzonego postępowania w zakresie oceny zachowania radcy prawnego co skutkowało odmową wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że postępowanie dyscyplinarne prowadzone przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie ma na celu ustalenie czy doszło do naruszenia przez radcę prawnego obowiązków nałożonych na niego przez obowiązujące przepisy prawne, w szczególności postanowienia ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (tj. Dz. U. 2018 r., poz. 2115 ze zm.) oraz zasady zawarte w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego stanowiącym załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku, a także czy i na ile naruszenie to jest przez radcę prawnego zawinione i ewentualnie wymierzenie winnemu jednej spośród skatalogowanych kar dyscyplinarnych.

Odnosząc się do stawianych przez Skarżącą zarzutów w aspekcie zasad etyki radcy prawnego zarówno w mowie i piśmie należy zauważyć, że powszechnie w doktrynie i judykaturze przyjmuje się, że wykonując czynności zawodowe, w szczególności sporządzając określone pisma w imieniu mandanta, radca prawny może w sposób swobodny dobierać treść i formę wypowiedzi, byleby nie przekraczać granic wyznaczonych artykułem 11 ustawy o radcach prawnych. Zgodnie z powołanym art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych *Radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych korzysta z wolności słowa i pisma w*

granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą. Do powyższego artykułu nawiązuje w art. 38 ust. 1 Kodeks Etyki Radcy Prawnego wskazując, iż *Radca prawny, korzystając przy wykonywaniu zawodu z wolności słowa i pisma, nie może przekraczać granic określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą.* Uwzględniając powyższe, wypowiedzi radcy prawnego, w tym zawarte w pismach sformułowanych w imieniu mandanta nie mogą stanowić podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej, jeżeli pozostają w granicach prawa i rzeczowej potrzeby ocenianej w kontekście całokształtu sprawy, w której czynność ta była podejmowana. *A contrario* radca prawny nadużywa przyznanej mu ustawowo wolności słowa i pisma, jeżeli posługuje się sformułowaniami, które wykraczają poza granice określone przepisami prawa i rzeczową potrzebą.

W orzecznictwie sądów dyscyplinarnych przyjęto, że przy ocenie, czy obrona interesów klienta uzasadniała określoną wypowiedź i w konsekwencji wynikała z rzeczowej potrzeby decydujące znaczenie ma charakter sprawy i jej okoliczności, do których zalicza się m.in. takie jak żądania i argumenty przeciwnika w sporze, które wymagają odparcia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2006 roku, sygn. akt IV CSK 2/06).

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wyjść należy od tego, iż postępowanie w sprawie o rozwód połączonej z ustaleniem kontaktów z dzieckiem oraz rozstrzygnięciem w przedmiocie obowiązku płacenia alimentów, z przyczyn oczywistych wiąże się z silnymi emocjami, gdyż rzutuje nie tylko na dalsze losy obu stron, ale często i dzieci. Taką też sprawą była sprawa tocząca się przed Sądem Okręgowym w (...) (sygn. akt I C (...)).

W pierwszej kolejności skupić należy się na zarzucie dotyczącym podnoszonego przez Skarżącą agresywnego i prowokacyjnego zachowania rady prawnego (...), jakie miała prezentować w dniu rozprawy z (...) roku przed Sądem Okręgowym w (...) (sygn. akt I C (...)). Ujawniona treść nagrania przedłożonego przez Skarżącą w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie nie daje podstaw do stwierdzenia, że radca prawny przekroczył w trakcie rozprawy granice rzeczowej potrzeby. Z analizy treści skróconego protokołu rozprawy również nie wynikają jakiegokolwiek nieprawidłowości w zachowaniu radcy prawnego pod kątem naruszenia zasad etyki. Zważywszy przede wszystkim należy, że nagannoci w zachowaniu radcy prawnego (...), czy też naruszenia zasad etyki nie dopatrzył się sąd rozpoznający sprawę cywilną, który był bezpośrednim obserwatorem zachowania nie tylko stron, ale i ich profesjonalnych pełnomocników. Mimo zarzutu Skarżącej, iż radca prawny (...) miała użyć w stosunku do Skarżącej słów „żal mi Pani” to zarówno wobec treści nagrania (01:03:06), jak i wyraźnego zaprzeczenia radcy prawnego „nie powiedziałam takiego słowa” (01:03:16) nie sposób przyjąć, że słowa „żal mi Pani” rzeczywiście padły w stosunku do Skarżącej, a jeśli padły to w jakim konkretnie kontekście. Z tego względu zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

W dalszej kolejności odnieść należy się do podnoszonej przez Skarżącą kwestii pomówień - czynionych przez radcę prawnego (...) w pismach - o popełnienie przez Skarżącą wobec dziecka (...) czynu z art. 207 k.k. mimo, iż nie zapadł żaden wyrok w sprawie oraz sugerowanie, iż w przypadku Skarżącej występują ogromne wątpliwości co do jej stanu zdrowia psychicznego. Analiza treści odpowiedzi na zażalenie z dnia (...) roku nie dała podstaw do stwierdzenia, iż radca prawny (...) przekroczyła we wspomnianym piśmie granice rzeczowej potrzeby. W zakresie czynu z art. 207 § 1 k.k. należy zauważyć, że radca prawny powołał się na ustalenia Sądu Okręgowego w (...): „rozstrzygnięcie Sądu dotyczące ustalenia miejsca pobytu małoletniego przy ojcu zgodne jest przede wszystkim z dobrem i bezpieczeństwem małoletniego gdyż jak słusznie wskazał Sąd i co od początku podnosiła strona pozwana - małoletni jako osoba pokrzywdzona przestępstwem z art. 207 § 1 kk ze

strony matki nie może przebywać pod jej bezpośrednią opieką. Skoro organy ścigania znalazły podstawy do postawienia (...) zarzutów znęcania się nad mężem oraz synem – to istnieje ogromne prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżoną zarzucanych jej czynów”. Nie sposób czynić radcy prawnemu wytyku, że powołując się w treści odpowiedzi na zażalenie na ustalenia sądu I instancji naruszył granice rzeczowej potrzeby. W zakresie natomiast pomówień dotyczących zdrowia psychicznego podkreślić należy, że w piśmie radca prawny podniósł: „Zauważyć należy, iż dobro małoletniego przemawia za tym, aby przebywał on pod opieką ojca. Po wydaniu przez Sąd przedmiotowego postanowienia pozwany zgodnie z pkt II rozstrzygnięcia przywiózł małoletniego na kontakt z matką (dokładnie pod blok miejsca zamieszkania powódki), jej reakcja na to spotkanie wzbudza ogromne wątpliwości co do jej stanu zdrowia psychicznego”. Powyższe stanowi jedynie opis sytuacji przedstawionej przez mocodawcę radcy prawnemu, który to opis pełnomocnik zawarł w piśmie procesowym. Istotnym jest również sam charakter pisma jakim jest odpowiedź na zażalenie strony przeciwnej, w którym pełnomocnik przytacza stan faktyczny ustalony przez Sąd I instancji, z którymi to ustaleniami się zgadza, jak też podnosi argumentację na korzyść reprezentowanej przez siebie strony. Uwzględniając zatem zarówno charakter niniejszej sprawy, fakt skierowania przeciwko Skarżącej aktu oskarżenia o popełnienie wobec małoletniego syna oraz męża czynu z art. 207 § 1 k.k., zawarcia w piśmie z dnia (...) roku wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu psychologii i psychiatrii na okoliczność ustalenia stanu zdrowia Skarżącej (...), argumentacja podniesiona w odpowiedzi na zażalenie w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie nie naruszyła granic rzeczowej potrzeby.

Odnosząc się z kolei do powoływanych przez Skarżącą treści wiadomości SMS, należy zauważyć, że załączone wydruki wiadomości nie pochodzą od radcy prawnego (...). Ponadto, użycie w treści wiadomości słów „Pani Mecenas” nie pozwala na przyjęcie, że wiadomość ta była adresowana do radcy prawnego (...). Brak jest także podstaw by przesądzić, że Pan (...) konsultował z radcą prawnym umożliwienie Skarżącej kontaktów z synem. Powyższe nie stanowiło zatem w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie podstawy do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w tym zakresie.

Przechodząc z kolei do podnoszonej przez Skarżącą kwestii podejmowania przez radcę prawnego (...) wobec niej nieetycznych i bezprawnych działań polegających na składaniu „falszywych” zawiadomień do komornika w (...) dotyczących niepłacenia przez Skarżącą alimentów, przede wszystkim zauważyć należy, że w trakcie posiedzenia przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie dnia (...) roku Skarżąca przyznała, iż pozostawała w opóźnieniu z zapłatą alimentów. Podkreślić jednocześnie należy, że na skutek wniesienia przez radcę prawnego wniosku komornik wszczął postępowanie egzekucyjne. Niemniej jednak zarzuty Skarżącej dotyczące wszczęcia oraz przebiegu wspomnianego postępowania egzekucyjnego, jak też podejmowanych przez radcę prawnego czynności procesowych w okolicznościach niniejszej sprawy pozostają bez wpływu na odpowiedzialność dyscyplinarną radcy prawnego (...), bowiem podejmowała ona prawem przewidziane środki w interesie swego klienta. Zauważyć należy, że Skarżąca mogła kwestionować czynności komornika w postępowaniu egzekucyjnym, natomiast nie w ramach postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie.

Podsumowując powyższe, decyzja Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie ze skargi Pani (...) na postępowanie radcy prawnego (...) odpowiada w pełni przepisom prawa mającym zastosowanie w niniejszej sprawie.

W myśl treści art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 ze zm.) w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. Z kolei art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego stanowi natomiast, że po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części. Dotyczy to odpowiednio rozpoznania środka odwoławczego od uzasadnienia orzeczenia.

Mając na uwadze podniesione okoliczności Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie orzekł jak w sentencji postanowienia.

Jednocześnie na podstawie art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 ze zm.) kosztami postępowania została obciążona Okręgowa Izba Radców Prawnych w Lublinie.

Pouczenie

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 ze zm.) niniejsze postanowienie jest ostateczne i nie służy od niego prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Przewodniczący
Paweł Strzelec

Członkowie
Anna Jakubowska-Rybczyńska Jerzy Piskorski